

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/40/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201365
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201365.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej v právnej veci žalobcu Ing. L. X., bytom v M., L. Z. XX, zastúpeného JUDr. Rastislavom Cestickým, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 27, proti žalovanému Ministerstvu financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra financií z 31. mája 2010, č. MF/026541/2011-23, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2013, č.k. 4S/146/2011-28, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2013, č.k. 4S/146/2011-28, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom konania právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „rajský súd“) rozsudkom z 10. mája 2013, č.k. 4S/146/2011-28 žalobu žalobcu zamietol. V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho rozhodnutia. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 12. augusta 2009, č. 299/2009-1460/GR, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie vedúceho Oddelenia vnútornej kontroly Colného úradu Košice a tiež z funkcie colný špecialista, služobný úrad Colný úrad Košice, miesto výkonu štátnej služby Košice.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, postupovali v zmysle zákona v rámci príslušnosti a právomoci zverenej im zákonom. Poukázal na to, že žalobca bol z funkcií odvolaní podľa § 33 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“, resp. „ZŠSC“) bez uvedenia dôvodu, preto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nemuselo obsahovať odôvodnenie.

Keďže konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, nie je konaním vo veci služobného hodnotenie, ukladania disciplinárneho opatrenia alebo prepustenia zo služobného pomeru, mal krajský súd za postup súladný so zákonom, keď prvostupňový správny orgán neoznamoval osobitným prípisom začatie konania, ale toto mal za začaté doručením rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (§ 183 ods. 1 písm. d/ ZŠSC).

Na záver rozsudku krajský súd skonštatoval, že žalobca vo svojej žalobe nekonkretizoval, akým spôsobom v jeho veci žalovaný porušil zákon, len namietal porušenie zákonných ustanovení, na ktoré krajský súd poukázal v rozsudku.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobca. Namietajúc, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP), žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím sa zrušujú a vec sa vracia správneho orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca má za to, že argumentácia krajského súdu je nesprávna, v rozpore so zákonom a všeobecnými princípmi teórie slovenského práva. Namietal, že krajský súd nesprávne postavil rozkaz ministra financií Slovenskej republiky č. 2/2007 (ďalej len „rozkaz ministra č. 2/2007“), s poukazom na § 3 zákona o štátnej službe colníkov (v znení do 31. augusta 2009 - pozn. NS SR), na úroveň všeobecne záväzného právneho predpisu, keď si časť tohto zákonného ustanovenia znejúceho „V orgáne štátnej správy v oblasti colníctva v mene štátu koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona minister financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“),“ nesprávne vyložil a mal zámeno „ním“ za označujúce ministra financií. Podľa názoru žalobcu toto referuje na zákon, ktorý určuje rozsah, v ktorom vo veciach služobného pomeru konajú a rozhodujú ďalšie orgány (nadriadení).

Zdôraznil, že podľa § 4 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov „služobným úradom na účely tohto zákona sa rozumie Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“), colný kriminálny úrad a colné úrady.“ Keďže v zmysle § 9 ods. 7 veta druhá zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o orgánoch štátnej správy v colníctve“, resp. „ZOŠSC“; v znení do 31. augusta 2008) „riaditeľa colného úradu vymenúva a odvoláva generálny riaditeľ colného riaditeľstva,“ má žalobca za to, že právomoc odvolať colníka prislúcha výlučne riaditeľovi colného úradu. Táto právomoc nemôže byť rozkazom ministra prenesená na iný subjekt.

Žalobca má za to, že v prípade prvostupňového správneho rozhodnutia, vydaného orgánom, ktorý na to nebol zo zákona príslušný, nebolo potrebné namietat' skutočnosti zakladajúce jeho neplatnosť, keďže ide o neplatnosť absolútnu, ktorá pôsobí priamo zo zákona. Poznamenal, že tejto sa dovoľával v iných jeho podaniach.

Považoval tiež za potrebné upozorniť na pochybenie krajského súdu spočívajúce v tom, že sa nezaoberal žiadnym z argumentov, ktoré žalobca predložil vo svojom vyjadrení (dané na poštovú prepravu 20. mája 2013; č.l. 34). Tým, že sa krajský súd nimi nezaoberal a v ich intenciách neuviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval, zavinil, že sa jeho rozhodnutie javí ako arbitrárne. Súčasne však žalobca pripustil, že toto podanie nemusel krajský súd mať k dispozícii pri vyhlásení odvolaním napadnutého rozsudku, preto žiadal, aby pre taký prípad bolo pripojené k jeho odvolaniu.

V tomto podaní žalobca namietal nesprávne opomenutie § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keďže § 236a zákona o štátnej službe colníkov vylučujúci použitie správneho poriadku na konanie podľa zákona o štátnej službe colníkov (s výnimkou výkonu rozhodnutia) nebol v čase vydania napadnutých správnych rozhodnutí

účinný. Preto ako ani jeden z konajúcich správnych orgánov neupovedomil žalobcu o začatí konania, ktoré skončilo vydaním napadnutého rozhodnutia, má tento ich postup aj s ohľadom na Informáciu č. 74/2004 (účinnú od 12. marca 2004 do 30. marca 2013) za následok neplatnosť napadnutého právneho úkonu, a to v zmysle § 238 ods. 1 písm. a/ zákona o štátnej službe colníkov.

Následne opätovne namietol, že rozhodnutie o odvolaní z funkcie vydal nepríslušný nadriadený, pričom poukázal na § 33 ods. 3 a 4 zákona o štátnej službe colníkov. Poukázal pritom na znenie prílohy č. 2 zákona o štátnej službe colníkov, ktorá v znení účinnom do 31. augusta 2009 neobsahovala funkciu vedúceho oddelenia colného úradu.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaný označil jeho tvrdenia za právne irelevantné a účelové, a navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť..

Uviedol, že žalobca vo svojej žalobe nevzniesol žiadne námietky týkajúce sa príslušnosti nadriadeného na vydanie prvostupňového správneho rozhodnutia, preto v zmysle § 249 ods. 2 OSP nemôžu tieto skutočnosti slúžiť ako odvolací dôvod. Podľa žalovaného nič na tom nemení ani tvrdenie žalobcu, že ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu nastávajúcu zo zákona, na ktorú skutočnosť je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

Vo vzťahu k oprávneniu ministra financií delegovať právomoc v zmysle § 3 zákona o štátnej službe colníkov má žalovaný za to, že delegovanie právomoci v personálnych a disciplinárnych otázkach na generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky je v súlade so zákonom o štátnej službe colníkov, ako aj ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a nie je potrebné proces odvolávania meniť výnosom, opatrením, alebo vyhláškou, ako sa domnieva žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V prejednávanej veci je predmetom konania rozhodnutie ministra financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) z 31. mája 2010, č. MF/026541/2011-23, ktorým bolo zamietnuté odvolanie a potvrdené rozhodnutie generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 12. augusta 2009, č. 299/2009-1460/GR, ktorým bol žalobca odvolaný bez uvedenia dôvodu z funkcie vedúceho Oddelenia vnútornej kontroly Colného úradu Košice a tiež z funkcie colný špecialista, služobný úrad Colný úrad Košice, miesto výkonu štátnej služby Košice.

Ako vyplýva z oboch rozhodnutí, generálny riaditeľ rozhodol na základe pôsobnosti vyplývajúcej mu jednak z § 33 ods. 3 a 4 zákona o štátnej službe colníkov, keďže funkcia, z ktorej žalobcu odvolal, je uvedená v Prílohe č. 2 zákona o štátnej službe colníkov.

Žalobca o.i. rozporoval právomoc generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorú ako prvostupňový správny orgán, tak aj žalovaný vyvodili z čl. 2 písm. f/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007. Namietal jednak rozpor rozkazu ministra č. 2/2007 so zákonom o štátnej službe colníkov, ako aj rozpor celého postupu s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) spočívajúci v tom, že minister financií nie je subjektom oprávneným určiť rozsah, v ktorom v oblasti colníctva v mene štátu vo veciach služobného pomeru konajú a rozhodujú jednotliví nadriadení. Argumentoval, že tento rozsah môže ustanoviť len a len zákon a iný výklad § 3 zákona o štátnej službe colníkov je nesprávnym výkladom práva.

Podľa § 3 zákona o štátnej službe colníkov, v orgáne štátnej správy v oblasti colníctva v mene štátu

koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona minister financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“).

Podľa § 4 ods. 2 zákona o štátnej správe colníkov, nadriadeným podľa tohto zákona je colník, ktorý je zaradený v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe; to neplatí, ak ide o ministra, prezidenta finančnej správy (ďalej len „prezident“), viceprezidenta finančnej správy (ďalej len „viceprezident“) alebo o nadriadeného colníkov zaradených mimo priameho výkonu štátnej služby uvedeného v § 86 ods. 5, ktorého právne postavenie ustanovuje osobitný predpis. Nadriadený v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje a hodnotí výkon štátnej služby podriadených colníkov.

Podľa § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov, colníka do funkcie nadriadeného vymenúva a z tejto funkcie odvoláva príslušný nadriadený.

Podľa § 33 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov, colník, ktorý bol vymenovaný do funkcie podľa odseku 3, môže byť z tejto funkcie odvolaný aj bez uvedenia dôvodu.

Podľa čl. 2 písm. f/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007, generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny riaditeľ CR SR“) odvoláva z funkcií nadriadených v prílohe č. 2 k zákonu podľa § 33 ods. 4 zákona.

Podľa čl. 7 ods. 4 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007, riaditeľ colného kriminálneho úradu a riaditeľ colného úradu vymenúva do funkcie vedúcich a ich zástupcov v služobnom úrade; ustanovuje do funkcie colníkov zaradených v služobnom úrade.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy, zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa § 5a ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov, výkon práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého. Colník nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného colníka alebo nadriadeného sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.

Podľa § 5a ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov, služobný úrad alebo nadriadený nesmie colníka postihovať alebo znevýhodňovať preto, že colník uplatňuje svoje práva vyplývajúce zo služobného pomeru.

V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné vysporiadať sa s námietkou absencie pôsobnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, tiež v súvislosti s tvrdenou nezákonnosťou rozkazu ministra č. 2/2007.

Nemožno dať za pravdu názoru žalobcu o tom, že rozsah pôsobnosti a právomoci jednotlivých nadriadených musí byť určený zákonom, a nie ministrom financií vo forme podzákonného právneho predpisu. Proti názoru žalobcu hovorí už len gramatický výklad tohto ustanovenia, konkrétne použitie čiarky pred časťou vety „a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány“: „[...] ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány [...],“ čím je dané len obmedzenie rozsahu právomoci ministra financií, ktorý určité práva a povinnosti nemôže zveriť nadriadeným, ak tak ustanoví zákon. Iný by bol prípad, keby citovaná časť § 3 zákona o štátnej službe colníkov znela: „[...] ak tento zákon neustanovuje inak a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány [...]“.

Rozkaz ministra ako interný predpis bol vydaný na základe § 3 zákona o štátnej službe colníkov, ktoré zákonné ustanovenie určuje okruh subjektov s právomocou a pôsobnosťou vo veciach služobného pomeru na ministra a nadriadených. Minister, ako vyplýva z ustanovenia § 3 koná a rozhoduje v prípadoch, že zákon o služobnom pomere colníkov neustanovuje inak, t.j. nezveruje túto nadriadeným. Určenie, v akom rozsahu bude táto realizovaná niektorým nadriadeným, konajúcim v jednom z piatich stupňoch personálnej moci (čl. 2 až čl. 6 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007), zákon opäť zveruje ministrom. Je logické a tiež v záujme zaistenia rovnakého prístupu k colníkom zastávajúcim niektorú z dotknutých funkcií, že určenie rozsahu v zmysle § 3 zákona o štátnej službe colníkov sa nebude diať individuálne, ale minister využije svoju právomoc vydávať interné predpisy na úseku správy colníctva, vrátane služobného pomeru colníkov.

Rozkaz ministra č. 2/2007, aj s jeho prílohou, je teda riadnou realizáciou tohto zákonného poverenia ustanoviť rozsah, v akom vo veciach služobného pomeru konajú a rozhodujú jednotliví nadriadení.

Zo znenia prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 vyplýva všeobecná ustanovovacia právomoc riaditeľa colného úradu vo vzťahu k vedúcemu zmeny v služobnom úrade, pri súčasnej právomoci generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky odvolať ho bez uvedenia dôvodu, a to v rámci výkonu právomoci odvolať nadriadených podľa Prílohy č. 2 k zákonu o štátnej službe colníkov, v ktorej tabuľke 2 je vedúci oddelenia uvedený.

Najvyšší súd považuje, aj vzhľadom na námietku žalobcu, zdôrazniť, že aj v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj napadnutého rozhodnutia bol vedúci oddelenia colného úradu v tabuľke 2, Prílohy č. 2 k zákonu o štátnej službe colníkov uvedený, preto nemožno priznať relevanciu tomuto tvrdeniu žalobcu.

Keďže minister financií v rozkaze č. 2/2007 a jeho prílohe ustanovil rozsah právomocí nadriadených na základe § 3 zákona o štátnej službe colníkov, pričom v relevantných ustanoveniach neprekročil rozsah ich právomoci a pôsobnosti zverenej zákonom nadriadeným, ani ich nezveril inak v rozpore so zákonom o štátnej službe colníkov, nemožno priznať relevantnosť námietkam k právomoci generálneho riaditeľa CR SR žalobcu z jeho funkcie odvolať bez uvedenia dôvodu.

Nemožno prihliadnuť ani na námietku žalobcu týkajúcu sa vady správneho konania spočívajúcej v neoznámení začatia správneho konania, a to v rozpore s § 18 správneho poriadku, keďže § 236a zákona o štátnej službe colníkov vylučujúci použitie správneho poriadku na konanie podľa zákona o štátnej službe colníkov (s výnimkou výkonu rozhodnutia) nebol v čase vydania napadnutých správnych rozhodnutí účinný.

Zákon o štátnej službe predstavuje lex specialis vo vzťahu k všeobecnému predpisu upravujúcemu správne konanie, t.j. správne poriadku. Žalobca totiž opomína, že hoci § 236 a zákona o štátnej službe skutočne v relevantnom čase nebol v tomto zákone obsiahnutý, bol platný a účinný § 224 ods. 3 zákona o štátnej službe, upravujúci postup pri začatí konania tak, že ak sa konanie začína z podnetu ministra alebo služobného úradu, je konanie začaté dňom, keď urobil voči účastníkovi konania prvý úkon. Ak nejde o konanie vo veci služobného hodnotenia, ukladania disciplinárneho opatrenia alebo prepustenia zo služobného pomeru z dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. d), prvým úkonom ministra alebo služobného úradu voči účastníkovi konania je oznámenie rozhodnutia; v tomto prípade sa na vydanie rozhodnutia primerane vzťahuje postup podľa § 222.

Konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, nie je konaním, v ktorom by prvým úkonom ministra alebo služobného úradu voči účastníkovi konania (t.j. žalovanému) mal byť iný úkon, než oznámenie rozhodnutia.

Informácia č. 74/2004, na ktorú sa odvoláva žalobca, nemá žiadnu oporu v zákone o štátnej službe colníkov, preto je to práve ona, ktorú nemožno považovať za akt s právnou silou podzákonnej právnej normy, ktorej dodržiavanie možno v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy vyžadovať. Táto skutočnosť vyplýva aj

s dikcie informácie č. 74/2004, ide o akt riaditeľa zamestnaneckého odboru Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým upovedomuje oprávnených nadriadených o skutočnostiach v ňom uvedených. Informácia sa týka postupu pri začatí konania vo veci služobného pomeru colníka a jeho formálneho začatia.

Aj v prípade, ak by bola pripustená právna záväznosť tejto informácie, najvyšší súd zdôrazňuje, že v tu prejednávanej veci došlo k odvolaniu žalobcu z funkcie bez uvedenia dôvodu, a teda ide o prípad, kedy je vylúčené upretie niektorého z jeho práv v konaní, pretože neexistujú iné relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa mohol vyjadriť, než je sám akt odvolania z funkcie, t.j. rozhodnutie príslušného nadriadeného o odvolaní z funkcie.

Pokiaľ krajský súd vo svojom rozsudku dospel k záveru, že nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť, je namieste jeho výrok vyhodnotiť ako vecne správny. Najvyšší súd nezistil žiadnu zo žalobcom namietaných vád, ani vád, ktoré by osebe bránili považovať napadnuté rozhodnutie za zákonné, krajský súd na základe správneho posúdenia skutkového stavu veci dospel k správnym právnym záverom. Nevyhovujúc námietkam a výhradám žalobcu ako irelevantným, najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil (§ 219 OSP, § 250 ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd v súlade s § 244 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k OSP. Neúspešnému žalobcovi na ich náhradu nevzniklo právo, pričom hoci úspešný, žalovaný zo zákona na túto právo nemá.

Napadnuté rozhodnutie, ako i jemu predchádzajúce prvostupňové správne rozhodnutie boli vydané v režime zákona o štátnej službe colníkov, ako aj zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinných do 31. decembra 2011. Následne, s účinnosťou od 1. januára 2012 došlo k zlúčeniu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a vytvoreniu Finančnej správy Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že pre súdy v správnom súdnictve preskúmajajú zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov z hľadiska právneho stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho, najvyšší súd ponechal pôvodné označenie správnych orgánov a na vec aplikoval právne predpisy v ich znení, v akom mali byť na vec aplikované správnymi orgánmi.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.